

Arrest

nr. 306 161 van 6 mei 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 augustus 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 oktober 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 februari 2023 dient de verzoeker te Roeselare een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van B.S.Y., zijn schoonzoon die de Spaanse nationaliteit heeft.

Op 29 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 15 september 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“ (...)
In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.02.2023 werd ingediend door:

Naam: M. (...)
Voorna(a)m(en): M. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...).1963
Geboorteplaats: D. K. (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Spaanse schoonzoon, de genaamde B. S., Y. (...) (xxx) in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van de vermeende afhankelijkheidsrelatie werden volgende documenten voorgelegd:

• Verzendbewijzen van geld vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 20.02.2020, 23.03.2020, 25.05.2020, 29.06.2020, 26.07.2020, 30.08.2020, 11.10.2020, 09.12.2020, 20.06.2021, 02.01.2022, 04.06.2022, 11.10.2022 en 23.12.2022

Betrokkene legt stukken voor waarmee hij het ten laste zijn van zijn schoonzoon van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, hij voldoet niet aan de voorwaarden van het ‘ten laste’ zijn. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. In het kader van zijn visumaanvragen dd. 09.02.2018, 08.05.2019, 15.03.2022, 01.04.2022 en 04.10.2022 verklaarde betrokkene - en toonde hij ten opzichte van de Franse overheden aan - economisch actief te zijn als handelaar en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk in het land van herkomst aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om enkele maanden later te claimen dat hij onvermogen was in Marokko voor zijn komst naar Schengen/België. De voorgelegde geldstortingen doen hier geen afbreuk aan.

Er wordt ook opgemerkt dat betrokkene sedert 18.04.2023 tot 18.10.2023 onafgebroken tewerkgesteld is via M. (...) BV. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als ascendent dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is; betrokkene was niet onvermogen in het land van herkomst en blijkt dit heden evenmin te zijn, noch is/was hij ten laste, gezien hij zelf in zijn onderhoud kan/kon voorzien door bestaansmiddelen uit arbeid.

Gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden de ten laste-argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel bestaande uit drie onderdelen voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 4° en 42, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“a) Schending van art. 8 EVRM

Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen contact meer met hun land van zijn herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Al zijn dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België.

Indien verzoeker verplicht zou worden naar Marokko terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat hij gescheiden zal worden van zijn familie, vrienden en kennissen. Verzoeker verwijst erop dat niet alleen zijn schoonzoon, maar ook andere kinderen en kleinkinderen in België verblijven.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)

b) Schending van art 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de Wet van 15.12.1980, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Artikel 40 bis, §2, eerste lid ,4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

Als familielid van de burger van de Unie is iemand ten laste van een Unieburger, als je in de maanden vóór zijn aanvraag gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die hij komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in je herkomstland. De overheid moet rekening houden met je financiële en sociale omstandigheden.

Verzoeker dient dus het bewijs te leveren dat hij in het nabije verleden financieel of materieel ten laste viel van d Unieburger die hij komt vervoegen. Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was. In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn. Bij een afwijzend besluit moeten alle materiële en procedurele waarborgen van de richtlijn in acht worden genomen. Het besluit moet schriftelijk worden gemotiveerd en openstaan voor beroep. (MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Voor de EER relevante tekst))

Er kan niet ontkend worden dat verzoeker dit bewijs heeft geleverd. Verzoeker legt verzendingsbewijzen van geld voor vanwege de referentiepersoon aan verzoeker over een periode van 20.02.2000 tot en met 23.12.2022.

Verwerende partij werpt op dat verzoeker economisch actief was in Marokko en derhalve geacht wordt over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Dit is een puur theoretische benadering door verwerende partij, waarbij verwerende partij vertrekt vanuit een Belgisch perspectief. Dat verzoeker in Marokko niet kon overleven en afhankelijk was van de maandelijkse geldsteun van de referentiepersoon wordt door verwerende partij volledig miskend. Verzoeker wijst er tevens op dat het visum kort verblijf niet werd bekomen door het bewijs van bestaansmiddelen maar door een tenlasteneming.

Verwerende partij meent tenslotte garen te spinnen uit het feit dat verzoeker in België tewerkgesteld werd sedert 18.04.2023. Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie moet de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). En dus niet meer na de aanvraag, in de lidstaat waar de Unieburger verblijft (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009). Vooruitzichten om werk te vinden in het gastland waardoor de bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een Unieburger, eens hij het verblijfsrecht verkregen heeft, niet langer ten laste zou zijn van de Unieburger, heeft geen invloed op de interpretatie van de voorwaarde van 'ten laste' zijn (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12).

c) Schending art. 42 §1 van de Wet van 15.12.1980 en de materiële motiveringsplicht

Art. 42 §1 Vreemdelingenwet bepaalt:

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Art. 40ter, §2 Vw. bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk, zoals art. 42, §1 Vw. van toepassing is op familieleden van Belgen zoals verzoekster.

Art. 43, 3° Vreemdelingenbesluit bepaalt dat de bepalingen van dat hoofdstuk van toepassing zijn op verzoekster, als familielid van een Belg, zoals omschreven in art. 40ter Vw..

Overeenkomstig art. 52, § 4 Vreemdelingenbesluit dient de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te worden afgegeven indien er geen beslissing is genomen binnen voornoemde termijn bepaald in art. 42 Vw..

De voormelde periode van zes maanden is een vervaltermijn, aangezien aan het verstrijken van de bedoelde termijn het verlies van de handelingsbevoegdheid van de overheid verbonden is.

In het specifieke geval van artikel 52, § 4 Vreemdelingenbesluit vloeit tevens een positief gevolg voort voor de vreemdeling indien de overheid er niet toe komt te beslissen binnen de voorziene termijn, namelijk de erkenning van zijn recht op verblijf, zoals in casu het geval

Verzoeker wijst erop dat dit artikel niet opzij kan geschoven worden door een rechtsreeks of een directe werking toe te kennen aan artikel 10 Burgerschapsrichtlijn in de Belgische rechtsorde, zonder dat dit artikel op een correcte wijze werd omgezet in de Belgische wetgeving. Volgende de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een EU-richtlijn, bij laattijdige of foutieve omzetting van de richtlijn door een lidstaat, uit zichzelf nooit verplichtingen opleggen aan een particulier.

Bepalingen van een richtlijn kunnen dus niet rechtstreeks tegen een particulier ingeroepen worden voor of door de nationale rechter (zie onder meer HvJ 10 oktober 2017, Farrell, C-413/15; HvJ 27 februari 2014, OSA, C-351/12; HvJ 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01 tot C-403/01; HvJ 14 juli 1994, Faccini Dori, C-91/92; HvJ 7 maart 1996, El Corte Inglés, C-192/94; HvJ 8 oktober 1987, Kolpinghuis Nijmegen, 80/86).

Er kan in deze verwezen worden naar:

- *Artikel 288 VWEU (oud artikel 249 EG). Dat artikel kent een dwingend karakter toe aan richtlijnen, maar alleen aan 'elke lidstaat waarvoor zij bestemd is' en dus niet aan particulieren. Als richtlijnen directe werking zouden hebben ten aanzien van particulieren, zou dit betekenen dat de Unie de bevoegdheid heeft om met onmiddellijke ingang aan particulieren verplichtingen op te leggen, wat zij alleen kan in het kader van haar bevoegdheid om verordeningen vast te stellen (HvJ 14 juli 1994, C-91/92, Faccini Dori).*

- *Het principe dat een lidstaat geen voordeel kan halen uit zijn eigen miskennen van het Unierecht. Dit is een toepassing van het beginsel 'nemo auditur turpitudinem suam allegans': niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen.*

- *De teksten zijn duidelijk. De beslissing over een aanvraag moet genomen worden binnen de zes maanden na indiening van de aanvraag. Bij gebreke deze termijn te respecteren, dient een verblijfskaart te worden afgegeven.*

- *De teksten definiëren een subjectief recht. Zij zijn duidelijk en onvoorwaardelijk en houden een verplichting in hoofde van verwerende partij. Dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat de Vreemdelingenwet niet conform de Burgerschapsrichtlijn is doet er in wezen niet toe. De wet is duidelijk voor degene die ze zelf geschreven heeft.*

De aanvraag werd door verzoeker ingediend op 17.02.2023. De bestreden beslissing werd pas genomen op 29.08.2023. Het staat onomstotelijk vast dat de maximale behandelingstermijn niet werd gerespecteerd. Gezien de behandelingstermijn niet gerespecteerd werd, diende verwerende partij een toelating tot verblijf te verstrekken."

2.2. Beoordeling

2.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te

werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 4° en 42, § 1, van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of door het nemen van de bestreden beslissing een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven.

De verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat *“niet alleen zijn schoonzoon, maar ook andere kinderen en kleinkinderen in België verblijven.”*

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, met name dat de *“bloedverwanten in opgaande lijn”* ten laste is van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten in opgaande lijn van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden die raken aan deze bijkomende afhankelijkheid is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu wordt verzoekers verblijfsaanvraag met het oog op de gezinshereniging geweigerd omdat niet is aangetoond dat de verzoeker in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon, dit is zijn Spaanse schoonzoon. Uit de hiernavolgende bespreking zal blijken dat de verzoeker niet aantoont dat deze beoordeling van de verweerder onzorgvuldig of gebrekkig gemotiveerd zou zijn. Het staat derhalve vast dat de verzoeker niet heeft aangetoond te voldoen aan de wettelijke criteria voor bloedverwanten in opgaande. De verweerder kon volstaan met deze vaststelling, en

moest, gelet op het voorgaande, geen bijkomend onderzoek voeren naar en motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf.

De Raad stelt vast dat de verzoeker in het voorliggende verzoekschrift geen concrete elementen bijbrengt om alsnog aan te tonen dat een gezins- of familieleven heeft ontplooid met zijn schoonzoon en diens gezin, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Eenvoudige beweringen volstaan niet.

De verzoeker maakt in zijn enig middel echter niet alleen gewag van een familieleven met zijn schoonzoon, maar hij stelt dat ook *“andere kinderen en kleinkinderen”* in België verblijven.

Door louter op zeer summiere wijze naar deze niet nader genoemde familieleden te verwijzen en door louter te beweren dat zij in België verblijven, toont de verzoeker ten aanzien van deze familieleden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. Ook in dit opzicht is derhalve geen gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Bovendien strekte de voorliggende aanvraag er enkel toe om verzoekers schoonzoon (en dochter) in België te vervoegen, zodat de verweerder bij het nemen van zijn beslissing terzake en bij afwezigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening diende te houden met eventuele overige kinderen en of kleinkinderen die in België zouden verblijven.

De verzoeker laat daarnaast nog gelden dat al zijn dichte vrienden en kennissen in België verblijven.

De verzoeker toont niet echter aan dat in het kader van zijn aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet moest worden geoordeeld over het vermeende privéleven waar hij thans naar verwijst. De vraag die de verweerder in de bestreden beslissing moest beantwoorden is of de verzoeker voldoet aan de wettelijke voorwaarden, zoals bepaald in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zonder meer.

Waar de verzoeker verwijst naar de gevolgen die een verwijdering naar zijn land van herkomst voor hem met zich zou brengen, moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat deze argumentatie niet dienstig is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.3. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. (...)

§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)

Het is niet betwist dat de verzoeker op 17 februari 2023 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met het oog op de gezinshereniging met zijn Spaanse schoonzoon, de heer B.S.Y., dit op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Een lezing van de bestreden beslissing leert dat de voornoemde aanvraag wordt geweigerd omdat er niet is voldaan aan de voorwaarde van het *“ten laste”* zijn, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet diende de verzoeker inderdaad aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, dit is zijn Spaanse schoonzoon. Het wordt in dit kader niet betwist dat deze voorwaarde inhoudt dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoeker en zijn schoonzoon van in het land van herkomst, namelijk Marokko. Om vast te stellen of een persoon ten laste is van een familielid, dient te worden geverifieerd of deze persoon in het land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong de materiële ondersteuning van dit familielid nodig heeft omdat hij/zij er niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Zweden, nr. C-423/12, §§20-22; HvJ 9 januari 2007, Yuning Jia t. Migrationsverket, nr. C-1/05, §§35-37). Er moet dus aangetoond worden dat er voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst of verblijf een situatie van afhankelijkheid van de referentiepersoon bestond, die redelijkerwijs kan geconcretiseerd worden door

bewijzen van materiële/financiële ondersteuning enerzijds, al dan niet gecombineerd met een bewijs van een gebrek aan voldoende bestaansmiddelen/onvermogenheid anderzijds. Een financiële steun aan een vreemdeling die in zijn land van herkomst op zich reeds voldoende middelen heeft (van zichzelf of van derden) is niet hetgeen beoogd wordt, zodat het hoe dan ook relevant is om een zicht te hebben op de financiële/materiële situatie van de betrokken aanvrager in het land van herkomst zonder de steun van de burger van de Unie bij wie hij zich wenst te voegen.

De verzoeker laat gelden dat niet kan worden ontkend dat hij het bewijs heeft geleverd dat hij ten laste is. De verzoeker benadrukt dat hij verzendingsbewijzen van geld heeft voorgelegd vanwege de referentiepersoon aan hem over een periode van 20 februari 2020 tot en met 23 december 2022.

In de bestreden beslissing wordt het volgende vastgesteld:

“Ter staving van de vermeende afhankelijkheidsrelatie werden volgende documenten voorgelegd:

• Verzendbewijzen van geld vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 20.02.2020, 23.03.2020, 25.05.2020, 29.06.2020, 26.07.2020, 30.08.2020, 11.10.2020, 09.12.2020, 20.06.2021, 02.01.2022, 04.06.2022, 11.10.2022 en 23.12.2022”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus dat niet wordt betwist dat de verzoeker verzendbewijzen van geld vanwege de referentiepersoon aan hem heeft voorgelegd.

De gemachtigde motiveert als volgt dat deze geldstorting niet volstaan als bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon:

“Betrokkene legt stukken voor waarmee hij het ten laste zijn van zijn schoonzoon van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, hij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. In het kader van zijn visumaanvragen dd. 09.02.2018, 08.05.2019, 15.03.2022, 01.04.2022 en 04.10.2022 verklaarde betrokkene - en toonde hij ten opzichte van de Franse overheden aan - economisch actief te zijn als handelaar en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk in het land van herkomst aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om enkele maanden later te claimen dat hij onvermogen was in Marokko voor zijn komst naar Schengen/België. De voorgelegde geldstorting doet hier geen afbreuk aan.”

De verzoeker brengt hier tegenin dat de verweerder vertrekt vanuit een Belgisch perspectief. Hij laat gelden dat hij in Marokko niet kon overleven en afhankelijk was van de maandelijkse geldsteun van de referentiepersoon, wat door de verweerder zou worden miskend. De verzoeker voert tevens aan dat het visum kort verblijf niet werd verkregen door het bewijs van bestaansmiddelen maar door een tenlasteneming. De verzoeker laat thans zodoende gelden dat hij in Marokko, ondanks zijn werk, niet kon overleven en afhankelijk was van de maandelijkse geldsteun van de referentiepersoon.

Overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet diende de verzoeker aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, dit is zijn Spaanse schoonzoon. De bewijslast rust op de aanvrager. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker, om aan te tonen dat hij 'ten laste' is van de referentiepersoon, bewijzen van verzendingen van geld heeft overgemaakt. Andere stukken om aan te tonen dat de verzoeker 'ten laste' is van de referentiepersoon werden niet voorgelegd. Nu de bewijslast op de aanvrager rust, kan van de verweerder niet zonder meer worden verwacht dat hij veronderstelt dat de verzoeker in Marokko ondanks zijn tewerkstelling was aangewezen op de financiële steun van de referentiepersoon. Het stond de verzoeker vrij om in het kader van zijn aanvraag van 17 februari 2023 transparantie te scheppen en het één en het ander te verduidelijken. Zo stond het de verzoeker vrij om klaarheid te scheppen over zijn reële inkomsten in Marokko en te duiden dat deze niet volstonden voor de kosten van zijn levensonderhoud.

De verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift bovendien geen stukken bij om te staven dat hij in het kader van zijn aanvragen visa kort verblijf een tenlasteneming heeft voorgelegd. Nog minder legt de verzoeker stukken voor waaruit zou kunnen blijken dat deze tenlasteneming zou uitgaan van de referentiepersoon. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 4 oktober 2022 een visumaanvraag indiende bij de Franse autoriteiten te Rabat. De verzoeker gaf inderdaad op handelaar te zijn en gaf als garant en/of gastheer vermeldde hij een zeker heer M.A., wonende te Le Mans, Frankrijk. Deze garant/gastheer betreft derhalve al zeker niet de referentiepersoon. Bij de visumaanvragen van 9 februari 2018, 8 mei 2019, 15 maart 2022 en 1 april 2022 gaf de verzoeker eveneens op handelaar te zijn. Bij deze visumaanvragen gaf de verzoeker geen garant of gastheer op en gaf hij als *“uitnodigende organisatie”* telkens een welbepaald hotel op te Parijs, Frankrijk.

Uit deze gegevens blijkt niet en zonder bijkomende stukken kan ook niet zonder meer worden aangenomen dat de verzoeker in het kader van deze visumaanvragen een tenlasteneming op naam van de referentiepersoon heeft voorgelegd. Integendeel, bij de visumaanvraag van 4 oktober 2022 gaf de verzoeker M.A. als garant op, die verblijft te Le Mans, Frankrijk. Het weze herhaald dat de bewijslast op de aanvrager rust. Het komt de verzoeker toe om aan te tonen dat hij van in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Het kwam de verzoeker toe om in het kader van zijn aanvraag van 17 februari 2023 transparantie te bieden en toe te lichten waarom hij gelet op zijn tewerkstelling in Marokko alsnog aangewezen was op de geldverzendingen van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien, zoals hij thans in zijn verzoekschrift voorhoudt. Het is de verweerder wel degelijk toegestaan om rekening te houden met de gegevens en de informatie die blijkt uit het administratief dossier en die betrekking heeft op verzoekers situatie in het land van herkomst en voorafgaand aan de voorliggende aanvraag. Het 'ten laste' zijn zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet vereist immers dat de aanvrager reeds voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong de materiële ondersteuning van dit familielid nodig heeft omdat hij/zij er niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Zweden, nr. C-423/12, §§20-22; HvJ 9 januari 2007, Yunying Jia t. Migrationsverket, nr. C-1/05, §§35-37).

2.2.4. De verzoeker viseert tevens het volgende motief van de bestreden beslissing:

"Er wordt ook opgemerkt dat betrokkene sedert 18.04.2023 tot 18.10.2023 onafgebroken tewerkgesteld is via M. (...) BV. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als ascendent dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is; betrokkene was niet onvermogen in het land van herkomst en blijkt dit heden evenmin te zijn, noch is/was hij ten laste, gezien hij zelf in zijn onderhoud kan/kon voorzien door bestaansmiddelen uit arbeid."

De verzoeker betoogt dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *Jia* volgt dat de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst moet bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging. De verzoeker verwijst naar de mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009 waaruit blijkt dat de noodzaak van materiële steun niet meer vereist is na de aanvraag in de lidstaat waar de Unieburger verblijft. De verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *Reyes* waaruit volgens hem volgt dat het vooruitzicht om werk te vinden in het gastland eens het verblijfsrecht verkregen en waardoor de aanvrager niet langer ten laste zou zijn van de Unieburger geen invloed heeft op de interpretatie van de voorwaarde van 'ten laste' zijn.

Verzoekers kritiek is echter niet ter zake dienend. De verzoeker heeft immers niet aangetoond dat de verweerder op grond van een onzorgvuldige feitenvinding of op gebrekkig gemotiveerde wijze heeft besloten dat niet werd aangetoond dat de verzoeker reeds van in het land van herkomst 'ten laste' was van de referentiepersoon. Deze vaststelling volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing, in het licht van het thans naar voor gebrachte betoog dat de voorwaarde van het ten laste zijn moet worden beoordeeld aan de hand van de noodzaak van materiële steun die in het land van herkomst moet bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging, te schragen. Verzoekers kritiek doet geen afbreuk aan het op zichzelf reeds determinerende motief van de bestreden weigeringsbeslissing, zodat deze kritiek niet tot de nietigverklaring kan leiden.

2.2.5. Uit al het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de betreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.2.6. In een derde onderdeel van het middel beroept de verzoeker zich op de schending van artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt dat zijn aanvraag dateert van 17 februari 2023 en dat de bestreden beslissing pas op 29 augustus 2023 werd genomen, waardoor het vaststaat dat de maximale behandelingstermijn niet werd gerespecteerd. De verzoeker betoogt dat de vermelde periode van zes maanden in artikel 42 van de Vreemdelingenwet een vervaltermijn is aangezien aan het verstrijken van de bedoelde termijn het verlies van de handelingsbevoegdheid van de overheid verbonden is. De verzoeker meent dat, gelet op artikel 52, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), zijn recht op verblijf moet worden erkend.

Artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.
(...)”*

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

(...)”

Artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dus dat het recht op een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis van dezelfde wet ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend. Artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door voor te schrijven dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft.

Artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 10, eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest *Diallo* van 27 juni 2018 (C-246/17) evenwel verduidelijkt dat de Burgerschapsrichtlijn zich verzet tegen een nationale regeling die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, eerste lid van deze richtlijn voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven. Het Hof stelt dat een stelsel waarbij er automatisch een verblijfsrecht wordt afgegeven omwille van een overschrijding van de vastgestelde termijn *“haaks [staat] op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor”* (§ 55). Er wordt dan ook geconcludeerd dat *“de richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”*.

De afgifte van een verblijfskaart is dus enkel aan de orde indien vaststaat dat de aanvrager voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe zijn gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 – C-403/01, *Pfeiffer e.a.*, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07 – C-380/07, *Angelidaki e.a.*, punten 197 en 198; en HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kückdeveci*, punt 48). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat een beslissing moet worden genomen binnen een termijn van zes maanden en in wezen niet verder gaat dan het bepaalde in artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn zoals geïnterpreteerd in het arrest *Diallo* van het Hof van Justitie. Er kan niet uit worden afgeleid dat de overschrijding van de termijn van zes maanden aanleiding kan geven tot de automatische afgifte van de verblijfskaart zonder dat daarbij werd nagegaan of aan de voorwaarden werd voldaan.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit bevat de verdere uitvoeringsmaatregelen en modaliteiten met betrekking tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Waar artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat *“als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, (...) de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 afgeeft”*, laat het toe dat een verblijfskaart automatisch wordt afgegeven bij overschrijding van de termijn van zes maanden, zonder dat de grondvoorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht werden nagegaan.

In het arrest *Diallo* kan worden gelezen dat de wijze waarop de Belgische wetgever gebruik heeft gemaakt van zijn procedurele autonomie zoals bepaald in artikel 10, eerste lid, van de richtlijn 2004/38, afbreuk doet aan de nuttige werking ervan. Meer bepaald wordt het volgende gesteld:

“45. In dat verband moet erop worden gewezen dat richtlijn 2004/38 geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die verbonden zijn aan de overschrijding van de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om die kwestie in het kader van hun procedurele autonomie te regelen met inachtneming van het doeltreffendheids- en het gelijkwaardigheidsbeginsel (zie in die zin arrest van 17 maart 2016, Bensada Benallal, C-161/15, EU:C:2016:175, punt 24).

46 Daarbij verzet het Unierecht zich er weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht.

47 Dienaangaande blijkt uit artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 dat het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, daarvan wordt „vastgesteld” door de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Met het oog daarop vermeldt datzelfde artikel 10 in lid 2 de documenten die derdelanders moeten overleggen om die kaart te verkrijgen en waaruit moet blijken dat zij een „familielid” in de zin van richtlijn 2004/38 zijn.

48 Volgens vaste rechtspraak van het Hof schept de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten, maar gaat het om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (zie in die zin arresten van 21 juli 2011, Dias, C-325/09, EU:C:2011:498, punt 48, en 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 60).

49 De declaratoire aard van de verblijfskaarten brengt mee dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (arresten van 25 juli 2008, Metock e.a., C-127/08, EU:C:2008:449, punt 52, en 21 juli 2011, Dias, C-325/09, EU:C:2011:498, punt 54).

50 Daaruit volgt dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 eraan in de weg staat dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt.”

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit is aldus manifest in strijd met artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd conform artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en het arrest *Diallo* indien de toepassing ervan leidt tot de afgifte van een verblijfskaart zonder dat voorafgaandelijk werd nagegaan of er is voldaan aan de voorwaarden. Een richtlijnconforme interpretatie kan *in casu* geen soelaas bieden.

Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de Europese Unie uit te leggen en toe te passen, moet de rechter, op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht buiten toepassing laten. Deze

verplichting volgt uit de voorrang van het Unierecht (HvJ 19 januari 2010, Küçükdeveci, C- 397-403/01, punt 51 en het hierin aangehaalde arrest Mangold van 22 november 2005, C-144/04, punt 77). De rechter moet daarvoor niet de voorafgaande opheffing via de wetgeving of enige andere constitutionele procedure vragen of afwachten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C-188/10; van 11 januari 2007, ITC, C-208/05; van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77; van 5 oktober 2010, Elchinov, C 173/09 en van 17 november 2011, zaak C 434/10).

In casu kan de Raad om nuttige werking en dus voorrang te verlenen aan het Unierecht dan ook niet anders dan artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit buiten toepassing te laten.

De verzoeker voert evenwel aan dat artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit niet opzij kan worden geschoven door een rechtstreekse of een directe werking toe te kennen aan artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn in de Belgische rechtsorde, zonder dat dit artikel op een correcte wijze werd omgezet in de Belgische wetgeving. De verzoeker betoogt dat volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie bij laattijdige of foutieve omzetting van de richtlijn door een lidstaat, een richtlijn uit zichzelf nooit verplichtingen kan opleggen aan een particulier. De verzoeker werpt op dat bepalingen van een richtlijn dus niet rechtstreeks tegen een particulier ingeroepen kunnen worden voor of door de nationale rechter. De verzoeker verwijst in dit verband naar artikel 288 van het VWEU en betoogt dat dit artikel een dwingend karakter toekent aan richtlijnen, maar alleen aan 'elke lidstaat waarvoor zij bestemd is' en dus niet aan particulieren. De verzoeker verwijst tevens naar het principe dat een lidstaat geen voordeel kan halen uit zijn eigen miskenning van het Unierecht. Hij benadrukt dat de teksten duidelijk zijn, dat de beslissing over een aanvraag moet worden genomen binnen de zes maanden na de indiening van de aanvraag, en een verblijfskaart moet worden afgegeven wanneer deze termijn niet gerespecteerd wordt. Volgens de verzoeker definieert deze tekst een subjectief recht, dat duidelijk en onvoorwaardelijk is, en een verplichting in hoofde van de verweerder inhoudt. De verzoeker meent dat het er in wezen niet toe doet dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de Vreemdelingenwet niet conform de Burgerschapsrichtlijn is, nu de interne wet duidelijk is.

De verzoeker kan hierin niet worden gevolgd, om de volgende redenen.

Vooreerst moet erop worden gewezen dat overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie niet enkel rechtscolleges, maar ook bestuursorganen - en dus administratieve overheden zoals de verwerende partij - een onwettige bepaling buiten toepassing moeten laten in geval van strijdigheid met een Europese rechtsnorm (HvJ 22 juni 1989, C-103/88, Fratelli Costanzo, punt 33; HvJ 9 september 2003, C-198/01, Consorzio Industrie Fiammiferi, punt 49; HvJ 13 juli 1972, C-48/71, Commissie t. Italië, punt 7).

De verzoeker kan worden bijgetreden in zoverre hij stelt dat er een verbod op 'neerwaartse verticale rechtstreekse werking' bestaat, hetgeen inhoudt dat een overheid een verplichting volgend uit een rechtstreeks werkende bepaling van een niet (correct) omgezette richtlijn niet tegen een particulier kan afdwingen.

Het is immers vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat een richtlijn uit zichzelf geen verplichtingen aan particulieren kan opleggen. Het Hof benadrukt dat, overeenkomstig artikel 288, derde alinea, van het VWEU, het verbindende karakter van een richtlijn, dat de grondslag vormt voor de mogelijkheid om deze in rechte aan te voeren, slechts bestaat ten aanzien van "*elke lidstaat waarvoor zij bestemd is*" (HvJ 26 februari 1986, C-152/84, Marshall, punt 48; HvJ 8 oktober 1987, C-8/86, Kolpinghuis Nijmegen, punt 9; HvJ 14 juli 1994, C-91/92, Faccini Dori, punt 20; HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 – C-403/01, Pfeiffer, punt 108; HvJ 24 januari 2012, C-282/10, Dominguez, punt 37, HvJ 12 december 2013, C-425/12, Portugás, punt 22; HvJ 7 augustus 2018, C-122/17, Smith, punt 42). De inroepbaarheid van een niet (correct) omgezette bepaling uit een richtlijn tegen andere actoren dan de staat is derhalve begrensd, in die zin dat ze er niet toe mag leiden dat aan de Europese Unie "*de bevoegdheid wordt toegekend met onmiddellijke ingang de particulieren verplichtingen op te leggen, wat [de Unie] alleen kan in het kader van haar bevoegdheid om verordeningen vast te leggen*" (HvJ 14 juli 1994, C-91/92, Faccini Dori, punten 23-24; HvJ 7 augustus 2018, C-122/17, Smith, punt 42). Diezelfde beperking geldt voor het buiten toepassing laten van met het Unierecht strijdige regels van nationaal recht (K.LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Europees Recht (6e ed.)*, Morsel, Intersentia, 2017, p. 605).

Het is aldus uitgesloten dat aan een particulier rechtstreeks een uit een niet (correct) omgezette richtlijn voortvloeiende verplichting wordt opgelegd.

Deze these is echter thans niet aan de orde. Vooreerst moet erop worden gewezen dat artikel 10, eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn een bepaling betreft die procedurele autonomie verstrekt aan de lidstaten. Er is met andere woorden geen sprake van een foutieve of het gebrek aan omzetting van een bepaling van een richtlijn, omdat de lidstaten net zelf mogen bepalen wat de gevolgen zijn van het uitblijven van een beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van de in de nationale wetgeving voorziene termijn. Hier zijn echter grenzen aan, met name mag de nationale regeling niet de doeltreffendheid van de richtlijn

ondermijnen en mag ze niet in strijd zijn met de doelstellingen ervan. Artikel 52, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet doet net dat en daarom moet deze bepaling buiten toepassing worden gelaten.

Waar de verzoeker betoogt dat deze handelwijze hem een subjectief recht ontnemt, moet erop worden gewezen dat dit nog niet impliceert dat er *in casu* sprake is van een niet-toegelaten neerwaartse verticale werking van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn. Een afschaffing van voordelen wordt door het Hof van Justitie niet beschouwd als een “*verplichting*” die aan een particulier wordt opgelegd (*cf.* HvJ 17 juli 2008, C-152/07 – C-154/07, Arcor AG, punt 38). Het feit dat de verzoeker negatieve gevolgen ondervindt door het buiten toepassing laten van artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit, en met name dat hij zijn aanspraak op een verblijfskaart overeenkomstig die bepaling verliest, betekent dus niet dat aan de verzoeker, in strijd met het Unierecht, verplichtingen uit een niet (correct) omgezette richtlijn worden opgelegd.

De verzoeker duidt in zijn middel verder ook nergens *in concreto* aan welke verplichting uit de Burgerschapsrichtlijn hem rechtstreeks, zijnde zonder correcte omzetting in het Belgische recht, wordt opgelegd ten gevolge van het buiten toepassing laten van artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit.

Zodoende toont de verzoeker niet aan dat het buiten toepassing laten van laatstgenoemde bepaling in strijd is met het Unierecht.

Een schending van artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE
--------------	--------------